

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.842 van 18 juli 2017
in de zaak A. 221.897/XIV-37.383**

In zake :

████████████████████
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Raf Jaspers
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 april 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Justitie van 26 juli 2016 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije wordt toegestaan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 juni 2017.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Raf Jespers, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een brief van 16 september 2013 vraagt de Turkse overheid de uitlevering van verzoeker, van Turkse nationaliteit, wegens feiten die naar Turks recht zijn omschreven als “poging tot gehele of gedeeltelijke wijziging van de grondwet van de Turkse republiek door gebruik van geweld”.

De kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen verklaart op 30 juni 2014 het Turkse bevel tot aanhouding van 20 september 2011 tegen verzoeker uitvoerbaar “in zoverre het de feiten viseert die naar Belgisch recht kunnen omschreven worden als mededaderschap aan moord te Diyarbikir, tussen 31 december 1996 en 1 januari 1998:

- op [REDACTED], op 29 juli 1997,
- op [REDACTED], op 2 augustus 1997,
- op [REDACTED], op niet nader bepaalde datum,
- op [REDACTED], op niet nader bepaalde datum,
- op [REDACTED], niet nader bepaalde datum.”

Voor het overige wordt de uitvoerbaarverklaring van het bevel tot aanhouding geweigerd.

Verder brengt de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen op 30 juni 2014 een gunstig advies uit over het verzoek tot uitlevering van verzoeker in zoverre dat verzoek betrekking heeft op de hierboven geciteerde feiten en een ongunstig advies in zoverre het de overige feiten betreft.

Op 15 oktober 2015 staat de minister van Justitie de uitlevering toe van verzoeker aan de regering van Turkije, eveneens voor de voornoemde vijf als “deelneming aan moord” omschreven feiten en weigert hij de uitlevering voor het overige, gelet op de verjaring van de strafvordering naar Belgisch recht.

3.2. Met het arrest nr. 234.722 van 12 mei 2016 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Justitie van 15 oktober 2015. De Raad van State vernietigt die beslissing met het arrest nr. 235.750 van 14 september 2016.

3.3. Op 26 juli 2016 staat de minister van Justitie opnieuw de uitlevering toe van verzoeker aan de regering van Turkije, eveneens voor de voornoemde vijf als “deelneming aan moord” omschreven feiten en weigert hij de uitlevering voor het overige, gelet op de verjaring van de strafvordering naar Belgisch recht. Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing werd genomen op 26 juli 2016 en hem slechts op 9 februari 2017 werd betekend. Hoewel in punt 26 van de bestreden beslissing wordt gesteld dat lopende asielprocedures in geen geval beletten dat de uitleveringsprocedure doorgang vindt of dat een uitleveringsbeslissing wordt genomen, wordt in hetzelfde punt gesteld dat het perfect mogelijk is de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing uit te stellen totdat de asielprocedures definitief zijn beslecht en dat het evenzeer mogelijk is de bestreden beslissing in te trekken en te vervangen door een negatieve beslissing die berust op het non-refoulementbeginsel. Verzoeker acht dit standpunt flagrant in strijd met 's Raads schorsingsarrest nr. 234.722 van 12 mei 2016. Er zou vanuit kunnen worden gegaan dat de verwerende partij niet tot uitlevering zal overgaan zolang de asielprocedures nog lopen, doch hierover bestaat volgens verzoeker geen enkele juridische zekerheid. Hij voegt toe dat, minstens theoretisch, op korte termijn kan worden beslist over de asielprocedures en dat de uitlevering elke dag, minstens op korte termijn, kan plaatsvinden. Verzoeker sluit zich aan bij de beoordeling van de spoedeisendheid in het voornoemde schorsingsarrest van 12 mei 2016. Verzoeker merkt nog op dat hij op 9 februari 2017 zelfs enige tijd van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op uitlevering aan Turkije.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toevalt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-2277/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-2277/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

7. In het schorsingsarrest nr. 234.722 van 12 mei 2016 wordt met betrekking tot de spoedeisendheid onder meer gesteld dat, hoewel in de beslissing van 15 oktober 2015 wordt overwogen dat het “perfect mogelijk” is de tenuitvoerlegging ervan uit te stellen tot de asielprocedures definitief zijn beslecht, dit niet méér is dan een mogelijkheid en dat “noch uit het *dictum* noch uit enige andere vermelding in de bestreden beslissing blijkt dat inderdaad een eindbeslissing betreffende de asielaanvragen zal worden afgewacht”.

Daarentegen wordt in artikel 4 van het *dictum* van de thans bestreden beslissing bepaald dat “de tenuitvoerlegging van onderhavig uitleveringsbesluit wordt uitgesteld tot de [l]opende procedures met het oog op het verk[...]rijgen van het sta[t]uut van politiek vluchteling zijn beëindigd”. Ingevolge deze bepaling bestaat er dus, anders dan voor de beslissing van 15 oktober 2015

het geval was, juridische zekerheid dat de thans bestreden beslissing niet zal worden uitgevoerd zolang de lopende asielprocedures niet zijn beëindigd. Er kan derhalve geen spoedeisendheid worden gevonden in de voorgehouden mogelijkheid van effectieve uitlevering alvorens uitspraak zou zijn gedaan over verzoekers lopende asielaanvragen. Verzoekers argument ter terechtzitting dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing “meer zekerheid” zou bieden, doet geen afbreuk aan het feit dat de bewoordingen van de thans bestreden beslissing zich ook zonder die schorsing verzetten tegen de tenuitvoerlegging zolang verzoekers lopende asielprocedures niet zijn beëindigd.

Evenmin kan enige spoedeisendheid blijken uit verzoekers argument dat “minstens theoretisch” op korte termijn uitspraak kan worden gedaan over zijn lopende asielaanvragen. Zowel betreffende verzoekers eerste als tweede asielaanvraag is het cassatieberoep nog hangende bij de Raad van State. In de zaak betreffende de eerste asielaanvraag, gekend onder het nummer A. 216.844/XIV-36.638, is het debat heropend met ’s Raads arrest nr. 238.150 van 10 mei 2017 en is het auditoraat gelast met een aanvullend onderzoek. In de zaak betreffende de tweede asielaanvraag, gekend onder het nummer A. 220.437/XIV-37.212, is evenmin reeds een rechtsdag bepaald. Verzoeker dreigt dan ook geenszins te worden geconfronteerd met een snelle of onverwachte beëindiging van die asielprocedures waardoor de uitlevering plots zou worden uitgevoerd.

Tot slot kan ook in het feit dat verzoeker op 9 februari 2017 enige tijd van zijn vrijheid werd beroofd, geen spoedeisendheid worden gevonden. Verzoeker werd immers zonder verdere gevolgen terug in vrijheid gesteld en de verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat het slechts om een administratieve vergissing ging. Hoe dan ook kan verzoeker tegen een eventuele nieuwe vrijheidsberoving opkomen met de rechtsmiddelen die hem ter beschikking staan.

Verzoeker toont niet aan dat hij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten zonder zich in een toestand van onherroepelijke schadelijke gevolgen te bevinden, zodat hij de vereiste spoedeisendheid niet

aannemelijk maakt.

VI. Conclusie

8. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien juli tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams